XII Niedziela okresu zwykłego (A)

Tekst Ewangelii (*Mt* 10,26-33): Więc się ich nie bójcie! Nie ma bowiem nic zakrytego, co by nie miało być wyjawione, ani nic tajemnego, o czym by się nie miano dowiedzieć. Co mówię wam w ciemności, powtarzajcie na świetle, a co słyszycie na ucho, rozgłaszajcie na dachach!

Nie bójcie się tych, którzy zabijają ciało, lecz duszy zabić nie mogą. Bójcie się raczej Tego, który duszę i ciało może zatracić w piekle. Czyż nie sprzedają dwóch wróbli za asa? A przecież żaden z nich bez woli Ojca waszego nie spadnie na ziemię. U was zaś nawet włosy na głowie wszystkie są policzone. Dlatego nie bójcie się: jesteście ważniejsi niż wiele wróbli.

Do każdego więc, który się przyzna do Mnie przed ludźmi, przyznam się i Ja przed moim Ojcem, który jest w niebie. Lecz kto się Mnie zaprze przed ludźmi, tego zaprę się i Ja przed moim Ojcem, który jest w niebie.

«Nie bójcie si? tych, którzy zabijaj? cia?o»

P. Antoni POU OSB Monje de Montserrat
(Montserrat, Barcelona, Hiszpania)

Dzisiaj Jezus po wybraniu dwunastu posyła ich i udziela mi instrukcji. Ostrzega ich przed prześladowaniem, którego prawdopodobnie doświadczą i radzi, jaka powinna być ich postawa: «Nie bójcie się tych, którzy zabijają ciało, lecz duszy zabić nie mogą. Bójcie się raczej Tego, który duszę i ciało może zatracić w piekle» (Mt 10,28). Słowo tej niedzieli rozwija temat prześladowania z powodu Jezusa w stylu, który przypomina ostatnie Błogosławieństwo z Kazania na Górze (cf. Mt 5,11).

Wywód Jezusa jest paradoksalny: z jednej strony dwa razy mówi “nie bójcie się” i przedstawia Ojca, który dba nawet o polne ptaki, a z drugiej, nie mówi nam, że ten Ojciec oszczędzi nam przeciwności, a wręcz przeciwnie: jeśli będziemy jego naśladowcami, najprawdopodobniej spotka nas taki sam los, jak Jego czy innych proroków. Jak to rozumieć? Ochrona Boga polega na zdolności dawania życia naszej osobie (naszej duszy), dawania szczęścia nawet podczas przeciwności i prześladowań. On może dać nam radość jego Królestwa, która wynika z głębokiego doświadczenia jej już tutaj na ziemi jako zadatku życia wiecznego: «Do każdego więc, który się przyzna do Mnie przed ludźmi, przyznam się i Ja przed moim Ojcem» (Mt 10,32).

Ufność, że Bóg jest z nami w każdym trudnym momencie życia daje nam siłę głoszenia słów Jezusa w pełnym świetle. Daje nam też zdolność czynienia dobra tak, aby dzięki naszym uczynkom ludzie mogli

chwalić Boga w niebie. Święty Anzelm poucza nas: «Czyńcie wszystko dla Boga i dla tego szczęśliwego i wiecznego życia, które nasz Zbawiciel obiecał wam dać w niebie».